

...Și numărătoarea continuă

3 aprilie 2005

Evelyn Mangîru

S-a întâmplat din nou. „Pedeapsa Domnului” s-a repetat, semn că în decembrie omenirea nu a învățat prea bine lecția. Lecția fricii, bineînțeles. Despre ce altă lecție am putea vorbi în cadrul conceptului „Dumnezeu pedepsește omorând”?

Nu am văzut la știri, dar probabil că susținătorii acestui concept au fost extrem de preocupați să le comunice supraviețuitorilor unde au greșit, de ce sunt loviți atât de crunt și ce ar trebui să facă pentru a opri „mânia Domnului.”

Mă întreb cum ar fi să trebuiască să privești în ochi, nu un copil care și-a pierdut mama, ci o mamă care și-a pierdut copilul, și să îi spui: „Aceasta este pedeapsa pentru păcatele tale. Domnul a văzut nelegiuirea ta și a celorlalți, S-a umplut de mânie și v-a dat ce ați meritat.” Cred că mulți dintre cei care, aflați aici, în confort, vorbesc cu atâta lejeritate despre cum și-au meritat soarta victimele de acolo, ar fi cel puțin mai precauți în a lansa astfel de acuzații dacă s-ar afla măcar o dată în postura de a le susține în fața unui supraviețuitor al tragediei.

Dar cum ar fi să-i spui unei mame care și-a pierdut copilul: „Știi, tu nu ai greșit cu nimic, dar vecinii tăi au fost foarte păcătoși și trebuiau pedepsiți. Domnul a hotărât așa. Acum, că s-a întâmplat să se afle și copilul tău prin preajmă, asta e... Viața în această lume păcătoasă nu este dreaptă.”

În lecțiunea din data de 27 septembrie 2004, intitulată Cei vinovați și cei nevinovați, autorul Gerhard Pfandl comenta în felul următor „motivele pentru care Dumnezeu a dat Iuda și Ierusalimul în mâinile babilonienilor”:

„...Dacă aceștia s-ar fi pocăit, nu ar mai fi fost pedepsiți (Ier. 4:1-4). Dar ei au refuzat să asculte și, în cele din urmă, judecata a căzut asupra lor.

Lucrul acesta ridică o altă întrebare: Acceptând faptul că cei aflați la conducerea poporului s-au răzvrătit și nu au ascultat, deci și-au meritat pedeapsa, de ce au fost pedepsiți și cei nevinovați? Nu pare deloc corect ca Daniel și cei trei prieteni ai lui, niște tineri evlavioși, să sufere pentru păcatele altora.”

O întrebare de nota 10 care, trebuie să recunosc, mi-a dat speranțe. Dar au trecut repede, pentru că iată și răspunsul:

„Dar, așa cum vom afla cu toții în cele din urmă, viața în această lume păcătoasă nu este dreaptă. De aceea trebuie să nădăjduim după o lume nouă.”

Dacă nu v-ați lămurit asupra problemei nici acum... Domnul pedepsește pe păcătoși pentru că trebuie să-i convingă cu orice preț și prin orice metodă că El este iubire, și din când în când mai există și victime colaterale, pentru că „viața... nu este dreaptă.”

Numai că păcătoșii aceștia sunt cam greu de convins, și de la o generație la alta se pare că metodele au trebuit perfecționate – pedepse mai dese, victime mai multe, durere mai profundă, răni mai adânci... în inima cui și cu ce rezultate? Avem dreptul să întrebăm? Avem dreptul să întrebăm împreună cu Ieremia:

„Doamne, nu văd ochii Tăi adevărul? Tu-i lovești și ei nu simt nimic; îi nimicești, și nu vor să ia învățătură; iau o înfățișare mai tare decât stâncă, nu vor să se întoarcă la Tine” (Ier. 5:3).

Cineva a trebuit să moară pentru a ne garanta dreptul de a pune întrebări esențiale pentru fericirea întregului univers. Și este o datorie a oricărui urmaș al lui Hristos să colaboreze cu Cerul pentru a clarifica acuzațiile care au fost aduse la adresa Numelui lui Dumnezeu. De fapt, este mai mult decât o datorie, este o necesitate care ia naștere atunci când omul face cunoștință cu agape. Nimic altceva nu mai contează. Importantă este doar justificarea lui Dumnezeu în marele proces.

Dumnezeu vrea să punem întrebări. Mai mult, El are nevoie să punem întrebări. De clarificarea lor depinde fericirea noastră și de fericirea noastră depinde fericirea Lui. Acesta este și motivul pentru care ne cheamă să stăm de vorbă și chiar ne provoacă să ne exprimăm nedumeririle:

„Degeaba v-am lovit copiii; n-au luat seama la certare; sabia voastră a mâncat pe proorocii voștri, ca un leu nimitor” (Ier. 2:30).

Cum „degeaba,” Doamne? Noi credem că orice lovire din partea Ta este puternic justificată. Fără ea nu se poate. Ea este ultima metodă prin care păcătoșii pot fi avertizați, certați, amenințați, recuperați... Și acum Tu ne spui că toată suferința a fost „degeaba”? Cum se împacă aceasta cu dreptatea Ta, cum se armonizează cu caracterul Tău?

Ieremia a fost un prieten al lui Dumnezeu. El începuse să înțeleagă ce se afla dincolo de limbajul pedepsei, chiar în inima lui Dumnezeu. Durerea, suferința unui Tată care Își vede copiii sfâșiați de „leul din pădure” și nu le poate vorbi decât așa.

„Eu ziceam: ‘Numai cei mici sunt așa; ei lucrează fără minte, pentru că nu cunosc calea Domnului, Legea Dumnezeului lor! Mă voi duce, deci, la cei mari, și le voi vorbi; căci ei cunosc calea Domnului, Legea Dumnezeului lor!’ ‘Dar toți au sfărâmat jugul, și au rupt legăturile. De aceea îi omoară leul din pădure, și-i nimicește lupul din pustie. Stă la pândă pardosul înaintea cetăților lor: toți cei ce vor ieși din ele vor fi sfâșiați; căci fărădelegile lor sunt multe, abaterile lor s-au înmulțit!’ (Ier. 5:4-6).

Când un vapor naufragiază și toate mijloacele de comunicare – telefonie, telegrafie, internet, etc. – sunt întrerupte, echipajului nu-i mai rămâne decât să lanseze rachete de avertizare în aer. Printr-un foc de avertizare nu poți oferi detalii despre tragedia posibililor salvatori, nu le poți spune cum s-a produs naufragiul, la ce oră, câte persoane se află la bord, de unde veneau și încotro se îndreptau, ci doar mesajul scurt și la obiect: AJUTOR! Restul urmează să fie clarificat după aceea.

Limbajul pedepsei folosit de Dumnezeu era singurul pe care îl putea înțelege un popor care „sfărâmasе jugul și rupseșe legăturile.” În cazul lor nu mai era posibilă decât o comunicare scurtă și suficient de clară pentru a-i păstra în viață, până ar fi fost capabili să înțeleagă legământul acela „mai bun,” care este „așezat pe făgăduințe mai bune” (Evr. 8:6). Ei nu vedeau „pardosul” care îi pândea în afara cetății de scăpare a lui Dumnezeu. De aceea, erau avertizați scurt: Cine va ieși, va fi pedepsit.

O lacrimă, două, trei... sute, mii, miliarde, și numărătoarea continuă... Un izvor de lacrimi nesecat, nestăvilit, pe obrazul unui Tată care își vede copiii masacrați zi de zi de „pardosul” „care stă la pândă... înaintea cetăților lor,” „leul” „din pădure” „care răcnește, și caută pe cine să înghită,” „lupul din pustie” care „îi nimicește” – „potrivnicul” oamenilor, fiara din umbră, diavolul, stăpânitorul acestei lumi.

Câți oameni vor mai trebui să moară pe această planetă chinuită, până când sfinții vor înțelege că punctul culminant al mării controversе, ceea ce va pune capăt istoriei păcatului, este scoaterea lui Dumnezeu de sub acuzațiile mincinoase ale diavolului? În decembrie 2004 au pierit dintr-o singură lovitură 270.000 de oameni. Pe 28 martie 2005 au mai pierit o mie, două, sau cine știe câți... (Asta ca să ne referim doar la zona asiatică afectată recent de cutremure). Pentru noi, doar statistici, din ce în ce mai ne semnificative, din ce în ce mai puțin impresionante. Pentru El – bucăți din inimă! Una, două, trei... sute, mii, miliarde – și numărătoarea continuă... O listă mult prea lungă. În capul ei, nr. 1, Fiul lui Dumnezeu, „Mielul junghiat de la întemeierea lumii.” O listă mult prea lungă încă de la început.

Cine învață să numere cu Tata până la Unu, în limbajul dragostei, începe să înțeleagă.